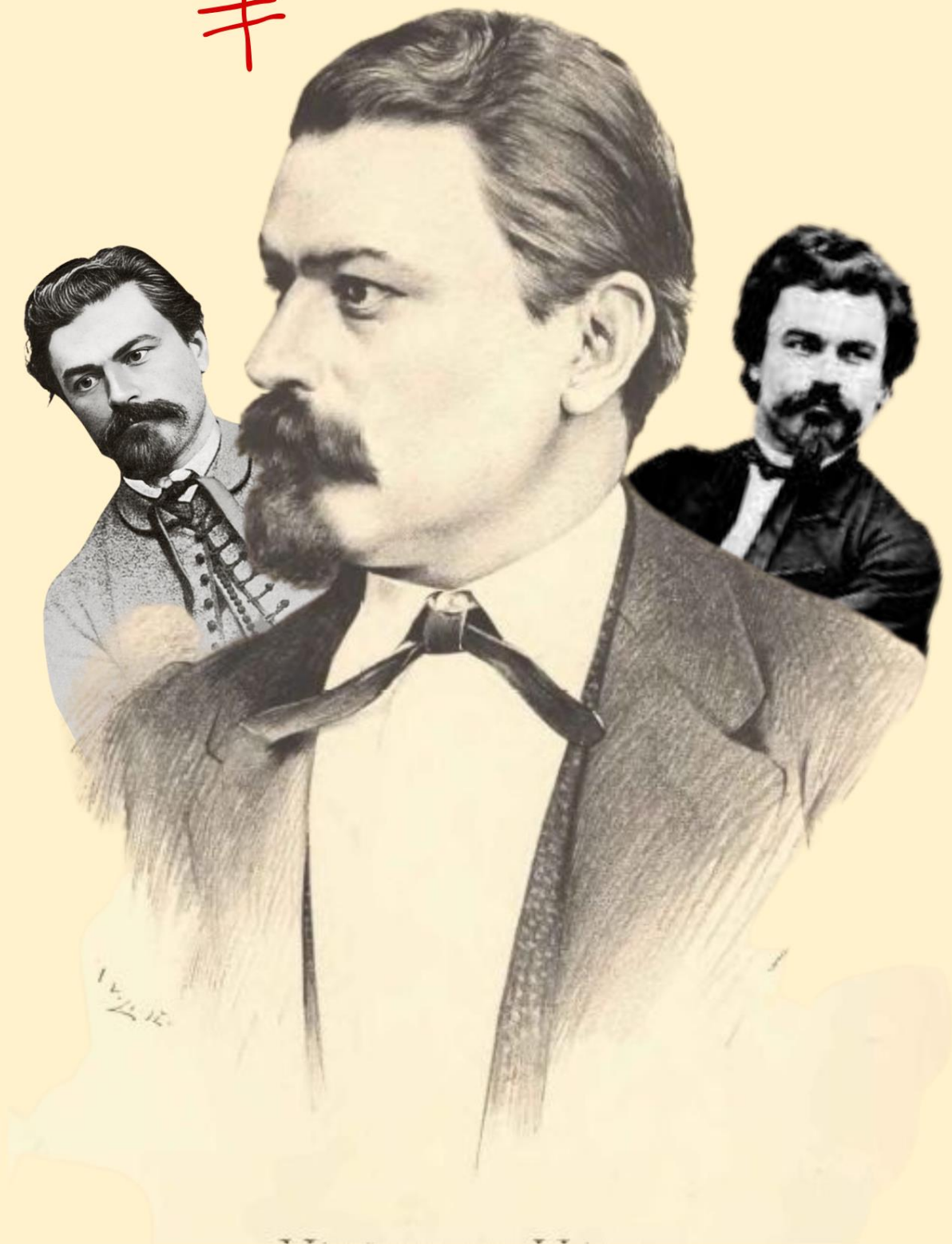

PO STOPÁCH VÍTĚSLAVA HÁLKA

PRÁCE ŽÁKŮ ZÁKLADNÍ ŠKOLY VÍTĚZSLAVA HÁLKA ODOLENA VODA
ŠKOLNÍ ROK 2024-2025

Obsah

Duše	3
Sudety	5
Svět z pohledu našeho dětství.....	7
Zelenina	9
ELIZaBeT	10
Jednou ráno.....	16
Jeden z mnoha možných dnů budoucího člověka.....	17
Nový domov.....	18
Akrostichy.....	19

Duše

Adriana Nelly Bezdíčková

Utíkám. Řítím se dál neznámým lesem. Pod nohama mi křupají větvičky a za sebou slyším udýchané hlasy svých pronásledovatelů. Jsou to ti tři. Tři kluci, kterým jsem překazila ubohý žertík na učitelku. „Vzdej to! Stejně tě doběhneme!“ Nato ještě zrychlím.

Porost je hustý, ale po chvíli se přede mnou zjeví starý, polorozpadlý dům. Neváhám a vlezu dovnitř rozbitým oknem. Snad se jim tu někde schovám.

Tma v domě a na zemi leží střepy. Čekám až moji pronásledovatele vlezou dovnitř, ale to se nestane. Venku se náhle zastaví. Po chvíli zaslechnu: „Snad si ji tam ti duchové nechají.“ Odplivne si jeden a pak už jen slyším vzdalující se kroky. Uleví se mi, konečně mě nechali být. Můj dech se začne s nastupujícím klidem zpomalovat. A duchové? Pf. Na ty nevěřím.

Procházím dál opuštěným domem. „Tady nemáš co dělat!“ Polekaně se otočím a rozhlížím se kolem. Nikdo tu není. Co to má být?! Asi se mi to jen zdálo. Potřesu hlavou a pokračuji dál.

Dojdu do starého obýváku. „Když mi bylo jako tobě, také jsem byla takhle zvědavá.“

Cuknu sebou. Jsem snad blázen! Nebo se mi to zdá? „Ať už jste kdokoliv, ukažte se!“ vykřiknu naštvaně do prázdného domu.

„Nás neuvidíš. Jen uslyšíš,“ ozve se ochraptělý hlas. Začínám mít strach.

„Jsme duchové. Duše. Mrtví,“ odpoví mi jiný.

„Co, co po mě chcete?“ ptám se nervózním hlasem.

„Zůstaň a naslouchej, můžeš nám pomoci,“ sdělí mi jeden z hlasů jemně. Stále mám strach, ale radši přikývnu a posadím se na proděravělý gauč. Kdo ví, co by mi mohli udělat.

„Když jsem byla mladá, udělala jsem velkou chybu. Zradila jsem svého bratra,“ poví mi tence hlas. „Zradila, opustila a obrala o peníze. Nikdy si to neodpustím...“

Na gauči už sedím něco přes hodinu. Potichu naslouchám dalším příběhům. Hlasy se postupně mění - staré, mladé, hrubé a každý vypráví o vlastním neštěstí. Rychle se stmívalo, a tak jsem se rozloučila, zvedla se z gauče a odešla.

„Emily! Kde jsi byla tak dlouho? A co jsi tam prováděla?“ ptá se popuzeně máma. „A co ty kalhoty?“ Podívám se na ně. Aj, aj, toho jsem si nevšimla. Asi se musely natrhnout, když jsem utíkala tím hustým porostem.

„No, víš mami, já... byla jsem venku. V lese. A objevila jsem tam takový dům...Starý dům.“ Máma se na mě nechápavě podívá.

„Tam uvnitř. Mluvily tam na mě hlasy. Spousta hlasů. Byli to duchové.“ Máma chvíli mlčí. Asi si myslí, že jsem se zbláznila.

„Ale no tak, Emily. Snad nevěříš na duchy.“

„Ale mamí. Oni mi vyprávěli své příběhy. O jejich neštěstí,“ dodám rychle. Máma se na mě zamračí. „Asi jsi někde upadla na hlavu. Nech tu ty kalhoty.“ A s takovou mě pošle spát.

Večer si ještě vše zapíšu do deníku. Jdu spát s jednou jedinou myšlenkou. Zítra se tam určitě ještě vrátím.

Hned, co vkročím, přivítají mě hlasy. Ale tentokrát zní jinak. Přívětivěji. „Osvobodila jsi je.“

„Dostala jsi jejich příběhy ven,“ poví mi jiný.

„Jsi první, kdo se sem znovu vrátil,“ šepotá ženský hlas.

„Osvoboď nás také. Prosím,“ žadoní další hlas.

Přikývnu a pomůžu jim.

Chodím do starého domu každý den. Jejich příběhy si zapisuji. Mám jich plnou hlavu. Doma mi na stolku leží plný popsáný deník, ve škole si kreslím duchy do sešitu. A dokonce o nich jako o „anonymních“ příbězích začnu psát do školních novin.

Duše postupně mizí. Osvobozuji je. Jejich příběhy a chyby mě vedou. Každý je jiný. Jedinečný. Jde o lásku, zradu, bolest, ztrátu... Postupem času duše vymizí a s nimi i mé příběhy, o kterých psát...

Sudety

Tadeáš Netřebský

Když se řekne slovo Sudety, většina lidí si představí pohraniční oblasti Československa. V roce 1938 byly Sudety přičleněny k nacistickému Německu a po II. světové válce zase vráceny Československu. V této oblasti žily 3 miliony Němců. O této historické době si budu vyprávět s mojí babičkou, která se jmenuje Herta Band.

Babičko, ty jsi Češka, tak proč máš tak zvláštní jméno a příjmení?

Narodila jsem se v Sudetech, ale já i celá moje rodina jsme byli Němci, žili jsme tu po mnoho generací. Až do druhé světové války jsem neslyšela češtinu, chodila jsem do německé školy a žila jsem mezi Němci. Naše města měla jen německé názvy.

Jaké jsi prožívala dětství před válkou?

Žila jsem ve vesnici Sirbitz, dnešní Sýrovice u Podbořan. Moji rodiče pracovali na statku v Knoblochově vile (dnes je tato vila zaznamenána v knize „Slavné vily Ústeckého kraje“). Jako dítěti se mi tady moc líbilo, chodila jsem s dětmi ze statku do školy, v nedalekém rybníku se často koupali koně a někdy mě pan Knobloch svezl

kočárem pro chleba, a když byly Velikonoce, otevřel a všechny děti na statku hledaly, co jim tu zajíček poschovával.

Jak jsi žila za II. světové války?

Můj tatínek musel jít do války, i když nechtěl. Tak jsem zůstala sama s maminkou. Táta se už nevrátil, padl v bitvě u Stalingradu. Jeho bratr také zemřel ve válce. V té době se naše ves nacházela v Sudetech a nežilo se nikomu už dobře. Měli jsme problém s penězi i s jídlem. Maminka chodila od domu k domu a prosila naše sousedy o práci. Během války jsem zažila i bombardování a noci strávené v krytech. Poté nastal odsun Němců do Německa, a tak jsem si musela sbalit jen pár věcí a jít na nádraží. Na něm jsme čekali na vlak, když v tom nás jakýsi úředník poslal zpět, protože tu neměl kdo pracovat a pohraničí by chátralo. Proto jsem zůstala v Čechách. Pan Knobloch byl odsunut a jeho syn zemřel. Jeho vila pak sloužila jako komunistický zemědělský koncentrační tábor, který patřil pod jáchymovské doly. Dnes už vila nestojí.

Ted mě napadá, co se stalo s domy/majetkem Němců, když nastal jejich odsun? Stačili Němci něco prodat?

Ne, prodat to v žádném případě, v té době to nešlo. Domy prostě Němci opustili a dostali jsme nařízeno, jak velké zavazadlo si můžeme vzít s sebou. Hodně bohatých Němců své šperky, stříbrné přibory a další cennosti zakopávali na polích. Mysleli si totiž, že se vrátí. Ale bohužel zůstalo to v zemi zakopáno asi do teď.

A co váš dům?

Když nás vrátili zpět z nádraží, protože jsme tu museli zůstat na práci, vrátili jsme se samozřejmě domů. Kam taky jinam. Ale představ si, náš dům byl už obsazen, už tam někdo bydlel. Našli jsme tedy nejbližší volný dům, který naši sousedi byli nuceni opustit, a do něho jsme se nastěhovali. Ten dům vlastní můj nejstarší vnuk dodnes.

Jak se ti žilo jako Němce v poválečném Československu?

Začala jsem chodit do české školy, tam jsem se snažila učit češtinu. Bohužel jsem nerozuměla a pletla jsem si slova a za to se mi spolužáci smáli a já ani nechápala, proč se mi smějí. Jako Němka jsem nemohla dále studovat, proto jsem neměla celý život žádnou další školu a pracovala jsem jako uklízečka. Časem jsem se vdala a narodily se mi čtyři děti. Těm se mnozí za jejich původ často posmívali. To se stalo důvodem, proč můj manžel, tvůj pradědeček zakázal doma mluvit německy. Všechny děti jsme pojmenovali českými jmény. Mého nejstaršího syna jsme přejmenovali dokonce až v sedmi letech z Walter na Ladislav. I já mu tak říkám dodnes, a tak jsme se stali naoko Čechy.

A jak se ti žije dnes?

To víš, už je mi 90 a všechny životní katastrofy jsem přežila. Radši vzpomínám na hezké zážitky, hlavně na děti a vnoučata a pravnoučata. Žijí stále v okolí Podbořan, tam, kde jsem se narodila, konkrétně ve Vroutku v domově pro seniory. Má rodina mě často navštěvuje a hezky se o mě stará. Jsem šťastná, že vidím, že se mají moji potomci nakonec dobře.

Svět z pohledu našeho dětství

Michaela Radolfová

O tématu dětství bych chtěla psát, protože si myslím, že je potřeba o něm přemýšlet. Dětství pro mě znamená zastavit se nad pojmy děti, dětství, vnímání dětí a pohled na dětství mých rodičů nebo prarodičů. A hlavně dětství moje a mladších generací.

Co je dětství? Mám dojem, že by to mělo být radostné a bezstarostné období života. Jediné starosti dětí by, podle mého názoru, měly být, že v jogurtech už nejsou samolepky nebo jak a s čím si budeme hrát. Ale kdo ví, co se dnešním dětem honí v hlavě?

Kdy nastává dětství? Podle mě zhruba od dvou až do třetí let až do páté třídy základní školy. Starší děti mají více starostí se vzděláváním, známkami ve škole a výběrem a navštěvováním různých zájmových kroužků. Netvrdím, že od páté třídy nejsme děti. Děti jsme všichni. Pouze postupem času svoje vnitřní dítě schováváme víc a víc do svého nitra před okolním světem. Myslím si, že nejlepší je ho jednou za čas vypustit ven. Chovat se bláznivě nebo mít zvláštní nápady mi přijde normální. A nikdo nevydrží se celý život chovat jako slušný právník v saku.

V pubertě ale chceme zapadnout, a tak se přetvařujeme. Chceme například být součástí skupiny na sociálních sítích, to na děti dnes hodně platí. Všimám si, že děti často i v předškolním věku mají v ruce telefon namísto hraček. Moderní technologie nejsou špatné, jen je děti nemusí používat v raném dětství. Koukat se na pohádku je určitě pro ně užitečné, ale jen chvíli. To si děcko zapřemýšlí, duševně žije s pohádkovými postavami. Pak si může vyběhnout ven si hrát a rozvíjet se, vymyslet něco nebo vyrobit. Třeba vymyslet novou hru nebo krátké představení pro rodiče. Pro odpočinek bohatě stačí zabývat se nějakou aktivitou.

Jaké je dětství mezi generacemi? Uvědomuji si, že různé generace berou výchovu jiným stylem. Rodiče a prarodiče byli zvyklí po škole běhat venku až do večera. Když se jim stalo zranění, přilepila se na něj náplast a vše bylo v pořádku. Já jsem dělala to samé, ale asi jen do sedmé třídy. Problémem podle mě je přístup k dětem narozeným po roce 2015. Mám pocit, že tyto děti jsou příliš zhýčkané. Nemůžou skoro ani lézt na stromy, aby nespadly. Jejich rodiče mají totiž až nezdravě velký strach ze sebemenšího škrábnutí. Můj pohled je takový, že když dítě spadne, vytvoří si zkušenost, že pád bolí. Od té doby si bude dávat pozor samo. Navíc si dítě nebezpečně zvykne na přehnané starání se a nebude trénovat samostatnost.

Proč dětí ubývá? Z našich médií se opakovaně dozvídáme, že dětí se rodí míň a míň. Podle mého názoru je to víc než pravda. Můj praděda měl osm sourozenců, ale dnes mají páry sotva dvě děti. Dřív bylo normální, že pár měl

pět dětí, jelikož se ne všechny dožily dospělosti. Ale dnes neznám nikoho, kdo by měl víc než tři děti. Hodně lidí ani děti nechce, nebo mít nemůže. Dnešní rodiče určitě chtějí mít jistotu, že dítě dostatečně finančně zaopatrí. Dočetla jsem se, že nejvíce dětí se rodí v chudých afrických zemích. Nabízí se otázka Proč? Tam žijí odvážnější rodiče, kteří se nebojí a neřeší finanční zabezpečení?

A jaké bylo moje dětství? Bylo to šťastné období mého života. Velmi ráda jsem chodila s kamarády ven: vymýšlet různé šílenosti, pobývat venku, když už nás rodiče dávno volali domů, hrát babičce nejrůznější divadla a představení, nebo o prázdninách vyrazit na koupaliště nebo do zoologické zahrady. To jsem dělala každý den a bavilo mě to. Věřím, že tyto vzpomínky mi zůstanou navždy. Bylo to skvělé období. Budu si dobře pamatovat kamarády, se kterými jsem chodila každý den ven. Prála bych si, aby i moje děti jednou měly hezké, klidné a aktivitami naplněné dětství jako já.

Užívejte si své dětství. Neupřednostňujte telefony nad přáteli nebo rodinou. Vždyť jsme stále všichni dětmi.

Zelenina

Vojtěch Svoboda

Květák

Květák není zvíře, květák není věc,
květák je jídlo, které jí každý všežravec.

Kam se hrabe mrkev či okurka,
když vidíš, jak mu září ta jeho kebulka.

Kdo bohatý je dost,
ten květáku má doma moc.

Květák si uvaříme, nebo i usmažíme, ale ať ho uděláme jakkoliv,
tak květák si vychutnáme kdykoliv a kdekoliv.

Meloun

Melou s trávou splývá, protože je zelený,
červená se uvnitř skrývá, peckami je plněný.
Když prý pecku sním, meloun mi v žaludku vyraší,
prosím, ať mě s tím už nikdo nestraší.

Meloun černý pasažér je, za ovoce se vydává,
přitom zelenina to je, a to spoustu lidem rozum nedává.

Mrkev

Mrkev oranžovou svítí,
ze země roste jako kvítí.
Když mrkve hodně spolykáme,
zanedlouho lepší zrak máme.

Ačokča

Ačokču bychom ochutnat měli,
při její ochutnání bychom se doslova chvěli.
Okurku a papriku vám chuť připomene,
ale jen tak si jí doma nevytěstujeme.

Tak chroupejte zeleninu!!!

ELIZaBeT

Leona Horáková

Elizabet běží po mostě a promítá se jí milion věcí v hlavě. Třeba to, že jí a její mámu opustil táta, a už se nikdy nevrátí. Nebo to, že nemá kamarádku a ve škole se jí smějí. Najednou se ale prudce zastaví a uvědomí si, že její život nemá cenu. Ohne se tedy přes kraj mostu a... Elizabet se najednou probudí. Chvilku jí trvalo, než ji došlo, že to byl jen sen. Běží za mámou a jak kdyby se zbláznila, stojí před mamkou s noční košilkou a rozčuchanými vlasy přes obličej se slovy „MAMI!“ „Dobré ráno, princezno moje“, zasměje se maminka. Elizabet však pokračuje. „ZAS...zas ten sen... já... já vážně nevím.“ „Bože El, po kolikáté už?“ Ptá se. „Už měsíc a jeden den, v kuse. Spočítej si to.“

Maminka ji vezme za ruku, a nekompromisně se s ní jde projít. Maminka se jí začne vyptávat ohledně snu, aby jí ho Elizabet vyprávěla celý, z Elizabet totiž vždycky vyšlo jenom pár blekotavých slov. Elizabet jí teda vyprávěla celý sen, ale ani si nevšimla maminčina výrazu v obličejí. Všimla si toho až po chvílce, když si všimla, že máma nejde vedle ní. Ohlídl se tedy a vidí, jak se máma zastavila na místě. Elizabet nechápala co se děje. Ale maminka

věděla něco, co Elizabet ne. Věděla, že se nedávno pohádali s Elizabetiným tátou, Jakubem. Elizabet se jí ptala, co se děje, a až po chvílce jí máma odpověděla. „Nic...nic. Jen mě to asi zaskočilo...“ Byla to pravda, opravdu jí to vyděsilo, ale z jiné strany, než si Elizabet myslí. A jak šly dál, najednou si máma uvědomila, proč by v tom snu bylo, že nemá kamarádku, když má nejlepší? Elizabet samozřejmě také nevěděla, ale pořád si v hlavě opakovala... je to jen sen, sen... to je jen jako kdyby mozek vzal všechno, co viděl a hodil to na hromadu ale... když už se jí to zdá měsíc, nemá přeci každý den stejný... nebo ano? Když už se vrátily domů, Elizabet si připravila školu na zítra, protože byla neděle. Měla 7 hodin, je v osmé třídě.

Najednou si uvědomila, že si zapomněla připravit ještě jeden sešit, z češtiny. Ale měla ho v mamčině kabelce, protože nedávno spolu jely autobusem do Prahy, za doktorkou. Měla v něm důležitou látku, kterou neumí. No, a tak si dala sešit k mamce do kabelky a učila se ze sešitu v autobuse. Šla si tedy pro něj do kabelky, ale nahmatala v ní omylem něco jiného. Byl to papír, pokapaný slzami. Elizabet byla až moc zvědavá, a nakonec si papír přečetla. Byl to dopis. Psalo se v něm: milý Jakube, opravdu moc mě mrzelo, co jsi mi minulý pondělí řekl, když jsme se hádali. Myslím, že nám to moc dlouho klapat fakt nebude. Nikdy ale opravdu NIKDY už tě nechci vidět. Nevím, jestli se dá to, co jsi mi řekl nějak omluvit. Elizabet moc moc miluji, ale s tebou už se prostě nemohu vídat... takže budeme muset bohužel udělat něco jako je střídavá péče. Elizabet utekla slza, a měla tik v oku. Roztrhla papír a ze vzteku, smutku. A toho všeho, co se v ní odehrávalo, omylem drkla do kabelky, která se pak vysypala. Odběhla do pokoje, a schovala se pod peřinu.

„El?“ volá maminka. „Je večere!“ protože se nic neozývalo, šla do Elizabetina pokoje. Cestou však viděla vysypanou kabelku v ložnici. Naběhla jí husí kůže. Šla se tam podívat, ale dopis nenašla. Lekla se, došlo jí, že Elizabet ten dopis viděla. Běžela do Elizabetina pokoje a rozhlídla se. Viděla ale, jak kus nohy kouká z pod peřiny. Stáhla peřinu a kouká na vyděšenou Elizabet. „El...“ Elizabet se zvedla, ale nic neříkala. „Vím, že jsi dopis viděla. Nemusíš se ale ničeho bát, princezno. Tatínek se mi omluvil, ale dopis jsem si ještě v kabelce nechala. Co mi řekl táta nebudu říkat, ranilo by tě to víc než mě. Musím si to nechat ještě projít hlavou. Ale teď ti slíbím, že než cokoliv udělám, dohodnu se na tom s tebou, ano?“ Elizabet jen přikývla hlavou, ale tak, že to skoro nebylo poznat. Najednou uslyšely prásknutí dveří. „Jsem doma!“ zavolal tatínek. Elizabet se okamžitě rozeběhla ke dveřím a skočila tátovi okolo krku. „Elizabet, broučku,“ smál se tatínek. Mamka znovu opakovala, že bude večere. U večere bylo hrozně ticho. Elizabet už to nevydržela, nevydržela pořád jenom mlčet a předstírat, že se nic neděje. Nečekaně odešla do svého pokoje, kde se zamkla a zavolala své nejlepší kamarádce Sáře. „Ahoj El, teď se to nehodí. Potřebuješ něco důležitého?“ zeptala se Sára. „No...vlastně ne. Ale, vlastně i jo...“ Elizabet se bála jí to říct, bála se její reakce, hlavně když se to teď nehodí. Najednou uslyšela vytípnutí hovoru. „To je celá ona.“ pomyslela si Elizabet. Začala přemýšlet o tom, co se doma děje. Přemýšlela nad hodně různými věcmi, i nad tím, proč Sára vlastně nemohla. Takhle byla v pokoji třeba hodinu, a když už se konečně uklidnila, začala jí volat její nejlepší kamarádky máma. Elizabet jí to vytypla, nikdy jí neměla moc ráda a teď na ní neměla ani náladu. Všimla si krátké zprávy, kterou jí Sary máma napsala. Stálo tam: Elizabet, moc mě to mrzí. Je to pro nás všechny těžké. Sára už není mezi živými. Hrozně mě to mrzí... dávám si to za vinu. Se Sárou jsme se v autě hádali, a proto ti to vytypla. Stala se autonehoda. Hrozně moc mě to mrzí...Elizabet vůbec neví, co má dělat...Jde

si pro skleničku vody. Odemkne, když v tu ránu otevře dveře rovnou svému tátovi, který za ní zrovna šel. „Tati teď mě vážně nech na pokoji protože...“ táta jí nenechal doříct větu a skočil jí do řeči se slovy, že jsou moc hezké hvězdy venku, že s ní chce něco probrat.

Elizabet chvíli zmateně rozmýšlí, nechápe, proč s ní táta chce něco probrat, když mu snad docela jasně řekla, ať ji nechá být. Nakonec ale šla. Vytáhli piknikovou deku, natáhli jí na zahradu na trávu a lehli si. „Vidíš támhle ty hvězdy?“ zeptal se jí táta. Elizabet jen jemně přihrčila rameny. „Je to souhvězdí malíř, latinsky Pictor. A jeho rozloha čtvereční je 247,“ poznamenal tatínek. „Aha,“ odpověděla krátce Elizabet. Po chvíli se mu prostě svěřit musela, a i když jí to stálo spoustu slz, řekla mu, co se stalo se Sárrou. Její táta však zachoval naprostý klid, což Elizabet nečekala a otřela si slzy do rukávu. „I když hvězda vyhasne, její světlo pořád svítí. Trvá to stovky let, než se její světlo dostane sem k nám, na zem. A víš, co to znamená?“ zeptal se jí tatínek, „že i když Sára už nežije, pořád jí budu mít u sebe v srdci?“ Řekla potichoučku Elizabet. „Přesně tak,“ pousmál se tatínek. Ještě nějakou dobu tam leželi, koukali do hvězd, přemýšleli.

Zítřejší ráno se Elizabet vzbudila až na oběd, což se jí nikdy nestává, možná když byla menší. Když se chtěla na telefon podívat, kolik je hodin, spadl

jí z postele. To slyšela její máma, a šla za ní. „Dobré odpoledne, princezno. Jak jsi se vyspala?“ „COŽE! Odpoledne? já zaspala?“ zeptala se zděšeně maminky. „Ne, ráno, když jsem tě šla vzbudit, byla jsi celá červená, šlo vidět, že ti nebude dobře, tak jsem tě nechala dospat.“ Odpověděla v klidu mamka. „Jo, to máš pravdu. Není mi dobře, asi nebudu ani snídat, natož hned obědvat.“ Maminka jen přikývla hlavou a odešla. Elizabet si zvedla mobil, snažila se psát Sáře,

jestli to nebyl jen nějaký hloupý vtip. Logicky se jí to nedoručilo. Měla novou zprávu od svého táty. I když si ji teď nechtěla číst, nakonec si ji přečetla. Stálo tam: Ahoj princezno, dnes jsem si kvůli tobě vzal dovolenou, vrátím se zhruba ve dvě, jel jsem na nákupy. „Aha... to asi nebude jen tak pro nic za nic,“ zasmála se.

Elizabet se šla zeptat do obýváku mámy, jestli neví, proč si táta bral dovolenou. „Vím. Táta a já s tebou chceme něco probrat,“ odpověděla jí maminka. Elizabet přikývla hlavou a šla do svého pokoje. Šla si kreslit, ale náhodou zahlédla, jak se do vedlejšího domu stěhují noví lidé. „Mami! Noví sousedé!“ vykřikla. Elizabet je ještě nějakou dobu pozorovala z okna a viděla, že se tam stěhuje jen jedena holka. Zhruba stejně stará jako ona. Ale nešla jen na návštěvu, nebo na víkend. Měla krosnu, tašky a ještě kufry. Elizabet si všimla, jak ji tam vítá nejspíš její babička, takže jí došlo, že se nejspíš od rodičů stěhuje k babičce, ale nevěděla proč. Nemohla je pozorovat ještě nějakou dobu, protože ta

holka už zašla dovnitř a Elizabet zase slyšela, jak táta otevírá dveře. „El! Mám pro tebe překvápko!“ zavolal tatínek. Elizabet se rozeběhla směrem na verandu a pořád dokola křičela jaký. Ona totiž miluje překvápka. Po chvílce táta vytáhl srolovaný papír jakoby dopis. Elizabet mu ho vytrhla z ruky, zakřičela na něj „Zabavuje se!“ a odběhla do pokoje. Tam papír otevřela. Byl to hodně krátký dopis. Stálo na něm: Ahoj El, kdybys měla čas, zítra odpoledne bych tě chtěla s někým seznámit. S pozdravem: tvoje stará sousedka. Elizabet byla nadšená, došlo jí, že jí chce seznámit s tou holkou, co dneska viděla. Elizabet je hodně společenská, a tak se na ní moc těšila. Dopis ukázala i rodičům. A její maminka se jen zasmála a řekla „To jsi se nám, najednou ale uzdravila co?“ Elizabet se jen zasmála. „No nic... Elizabet, chceme s tebou něco probrat.“ Řekl tatínek. Elizabet mlčela, nechtělo se jí teď nic řešit.

„My se s tatínkem rozvádíme El. Potřebujeme se domluvit, jak to bude“ začala mamka, ne zrovna nejlíp. Elizabet se hrozně nechápavě, smutně, překvapeně a ublíženě podívala. „C-c – CO?!“ Elizabet četla dopis který číst neměla, ale stejně si to nechtěla připustit. „Víme, že je to pro tebe hodně těžké.“

To i pro nás. Prostě jsme ti chtěli říct, že jsou dvě možnosti... samozřejmě pokud ti nebude vyhovovat žádná z nich, ještě něco vymyslíme... ale prostě buď bude střídavá péče, nebo...vlastně žádná druhá možnost není," dodal tatínek. Elizabet neměla slov. Vůbec nechápala, že s ní tohle řeší jak u soudu. Byla na své rodiče našťvaná. Nedokázala jim odpovědět. To jim jako měla říct – no tak jako nevím, no, mě se asi víc líbí ta střídavá péče... nebo co si jako představují?! Elizabet odběhla do svého pokoje, zamkla se, schovala se pod peřinu a dlouho brečela. Její táta byl našťvaný. Elizabet slyšela, jak na sebe s mámou křičí...

Další den ráno jí máma vzbudila normálně do školy. Neřekla ani žádné: Dobré ráno, nebo princezno, je čas vstávat! Elizabet si to dávala za vinu. Taky vůbec nechtěla do školy, myslí si, že to tam nezvládne. „Mami? Musím do školy? Necítím se jít tam,“ zeptala se Elizabet. Máma jen prudce odsekla, že se věcem nemůže vyhýbat, že je musí překonávat. Elizabet se našťvala, chtěla usnout, ale věděla, že by jí máma potom zakázala vidět se s tou holkou, což zase nechtěla. Rychle se oblékla, připravila věci do školy a šla. Ani se nenasnídala, nechtěla strávit doma ani o minutu dýl. Skoro se ani nerozloučila.

Cestou do školy si uvědomila několik věcí...nejradši by se otočila, vrátila se domů a pevně obejmula svoji mamku. „Ne. Ne a ne. Musím do školy. Zvládnou to tam, s tím pocitem, že mi umřela má nejlepší kamarádka, rozvádějí se mi rodiče... no jasně. To tak...“ dala si ruku do kapsy, a šla dál. Ale co to... vždycky měla kapsy čisté, a teď je v ní nějaký kus papíru, o který se ještě k tomu řízla. „No skvělý, fakt,“ chtěla ho zahodit, ale uviděla písmo jejího táty. Rozhrnula pomačkaný papír a četla...byl to papír, jak kdyby faktura, nebo účtenka... bylo na něm číslo jejího táty a tak, no, a nakonec z toho vyplynulo, že dneska ráno její táta odjel do hotelu?! „Jo aha, jasně, takže on si ode mě snad chce dát pauzu...“ pak jí došlo, že má vlastně tátovu jednu z několika bund, oba mají modrou a jak odešla z domova ve vzteku, nějakou modrou bundu popadla a šla. Naštěstí byla už u školy.

Jak mile skončila škola, Elizabet vynechala oběd a rovnou šla domů. Když už tam skoro byla, viděla, že už před jejím domem sedí ta holka. Elizabet se zamyslela, jestli teď má na někoho náladu, jestli se jí třeba nechce vyhnout, ale ne. Nechce. Běží za ní a už z dálky jí zdraví. Přeci jenom teď potřebuje každého člověka, který by jí rozuměl. Třeba je to zrovna ona. Tu najednou holka vstala, pozdravil a představila se. „Ahoj! Jmenuji se Li. Joo, jsem původem z Číny, to vidíš i na mém obličejí.“ El se jen zasmála. „Já Elizabet,“ dodala. „Kam půjdeme?“ zeptala se Li. Nakonec se dohodly, že půjdou k Elizabet. Doma asi nikdo nebyl... Elizabet zavolala, jestli je někdo doma. Nic se neozývalo. Chvilku se spolu bavily, pak ale obě slyšely kroky po chodbě... obě se šíleně bály a rychle se schovaly pod gauč. Elizabet vidí, jak jde její máma úplně naprosto ubrečeně ke kuchyňské lince. Elizabet a Li okamžitě vylezly z pod gauče. „Mami?!“ vyhrkla Elizabet. Nejen že byla překvapená z

toho, že je její mamka doma, ale taky z toho, že je celá červená a ubrečená. Li pochopila, že se něco děje a že by je měla nechat samotné. Rozloučila se, Elizabet jí šla vyprovodit k brance. Pak šla za mámou, samozřejmě se jí hned zeptala, co se děje, s Li si rozuměly ale kvůli mámě odešla. Máma se vysmrkala a začala mluvit. „Táta, táta odjel do hotelu. Vráť se, ale ne sem.“ Řekla pomalinku a smutně. „COŽE?!“ vyhrkla Elizabet. „A co ještě mi tady oznámíš?! Třeba že jsi umřela, nebo že je třetí světová??? Nebylo toho už dost, těhle oznámení?“ pokračuje. Odběhne do pokoje, nejradši by zavolala Sáře, ale ta už prostě není. Už toho bylo prostě moc.

Jde se projít, spíš čím dál přidává, až nakonec běží. Ocitne se na mostě a... Elizabet běží po mostě a promítá se jí milion věcí v hlavě. Třeba to, že ji a její mámu opustil táta, a už se nikdy nevrátí. Nebo to, že nemá kamarádku, ve škole se jí smějí. Najednou se ale prudce zastaví, a uvědomí si, že její život nemá cenu. Ohne se tedy přes kraj mostu a...tohle už není sen. „Elizabet, stůj!“ Elizabet se prudce otočí. Stojí tam její máma... běží za ní a pevně jí obejmě. „spolu to zvládneme, neboj!“ pošeptá jí maminka.

Jednou ráno

Barbora Špačková

Právě jsem nastoupila do autobusu MHD. Autobusem už jsem dlouho nejela, takže jsem si dopředu musela zjistit jízdní řády a ceny jízdenek. Na další zastávce nastoupil i nějaký pán, nejdřív jsem si myslela, že je to normální cestující, po chvíli jsme zjistila, že je to REVIZOR.

Celý autobus najednou zneklidněl. Všichni se začali přehrabovat ve svých taškách a kabelkách, aby mohli revizorovi ukázat jízdenku. Tak jsem se šla podívat, kam jsem tu svou dala. Začala jsem rozepínat všechny kapsy na mém batohu, ale jízdenka nikde.

Revizor se postupně přibližoval až k mé sedačce. Svou jízdenku jsem ale stále nemohla najít. Naštěstí se revizor zdržel u jednoho pána, který zřejmě jízdenku také neměl. Pak s ním šel sepsat papíry ohledně pokuty a díky tomu jsem získala více času na hledání. Už jsem byla smířená s tím, že budu muset pokutu také zaplatit, když najednou jsem se ohlédla a uviděla svou jízdenku položenou na vedlejší sedačce. Když ke mně revizor přišel, tak jsem mu ji vítězoslavně podala. O té doby už si jízdenku schovávám do peněženky a dávám si pozor na revizory!

Jeden z mnoha možných dnů budoucího člověka

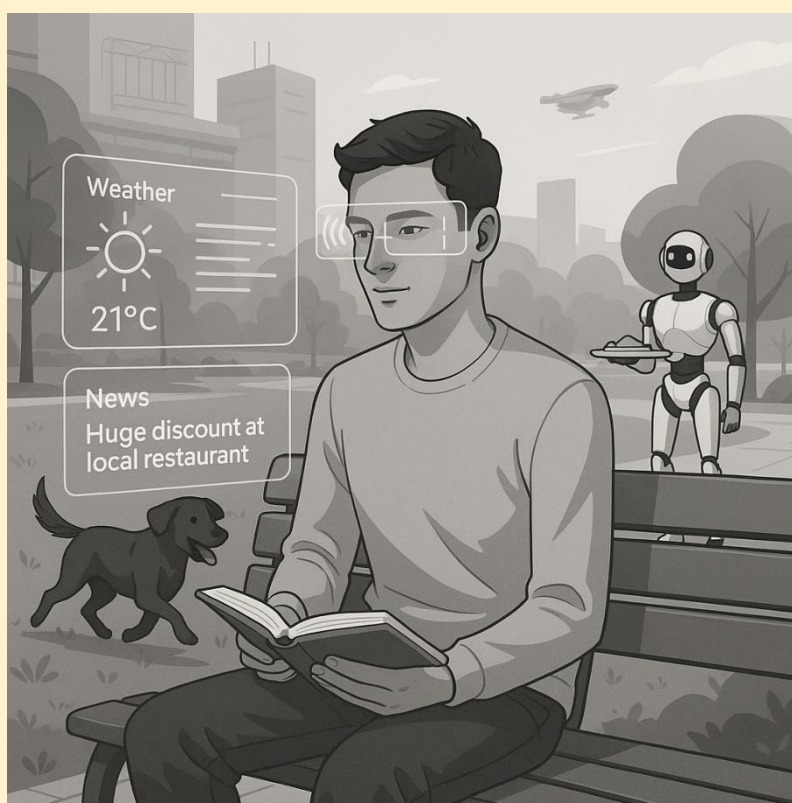
Bui Duc

Ráno se probouzím ve svém bytě a začínám dostávat informace o počasí, zprávách a dalších událostech do svého zrakového pole. Informace jsou uspořádány podle jeho nastavení, s počasím vlevo a zprávami vpravo. Zprávy mi oznamují, že blízké restauraci je dnes obrovská sleva na jídlo, a tak se rozhodnu tam zajít na oběd. Nemusím nic říkat ani psát, stačí mi jen myšlenka a všechno se samo zařídí. Objednám si rezervaci a potvrdím objednávku přímo v mozku, platba proběhne během několika sekund.

Při chůzi do restaurace s poslouchám hudbu, která se přehrává pouze v mé hlavě bez potřeby jakékoli elektroniky včetně sluchátek. V restauraci mi robotická obsluha přinese jídlo. Po obědě se rozhodnu, že půjdu do parku si číst knihu. Vyžádám si kopii prostřednictvím svého čipu a ona se mi objeví v mysli, důležité informace z knihy budou zabudovány do paměti.

Večer se vrátím domů, sedám si na židli a začnu plnit důležité úkoly z univerzity. Vyhledávač nechávám uprostřed svého zraku, vlevo je prostor na psaní a vpravo na výpisky. Všechno zpracuji během jedné hodiny.

Po své večerní rutině jdu spát, spokojený se svým životem.

Nový domov

EMA BUŇATOVÁ

Stěhuju se, ano opravdu stěhuju, popravdě z toho nejsem nejšťastnější, ale nic jiného mi nezbývá. Nemůžu za to, že se moji rodiče rozvedli a máma chce odjet do ciziny, a tak budu žít u táty. Můj táta je podivín, všechny z něčeho podezřívá. A to je taky důvod, proč není naše rodina pohromadě. Ale co s tím můžu udělat? Už

sedím v autě, takže zdrhnout z téhle začouzené dodávky nemůžu. Táta jen sedí a kouká přes palubovku do silnice a na nic se neptá. Pak po chvíli má takové otázky jako: Tak co, Sofie, jak se ti daří? Co kluci, máš někoho? A na to se mi odpovídat opravdu nechce. Takže tam jen sedím a poslouchám, co z něho dál vyleze.

Koukám z okna na starou šedivou silnici, která se táhne k lesu, jelikož tam bude můj domov. Trochu se bojím a taky stydím, jelikož tam táta nebydlí sám. Bydlí tam i jeho sestra Jana a její syn Tonda. Toho jsem naposledy viděla na pohřbu mé babičky, která s nimi bydlela taky. Bylo to velké rodinné sídlo, kam se táta přestěhoval po rozvodu našich, jelikož nechtěl žít sám. Zároveň jsem smutná, protože se stěhuji na místo, kde žila moje milovaná babička, takže smutné vzpomínky chybět nebudou. Už se blížíme k mému novému domovu, vjíždíme na lesní cestu. Jedem asi 15 minut nudným, ale docela strašidelným lesem. Rozjíždí se moje fantazie.

Ale z ní mě rychle vyruší můj táta: „Sofi, těšíš se?“

A najednou vedeme dlouhý rozhovor a já během něj vidím za kupou keřů svůj nový domov. Přizemní domy nalepené na sobě, branka, krásná zahrada – na půl louka, na půl les.

Z branky vychází teta, Tonda a flekatý pes – asi nějaký kříženec.

Parkujeme a já vidím z okénka svého bratrance a jsem v šoku, koukám na vysokého zrzavého kluka, kterého jsem 2 roky neviděla, na pohřbu to byl malý čtrnáctiletý klučina, teď mám pocit, že koukám na dospělého chlapa. A teta? Ta se nezměnila. Pořád je to elegantní dáma, která miluje pořádek, a v tom jsme si nikdy nerozuměli. S úsměvem mě všichni přivítali a bylo moc milí.

Tak snad se mi tu bude líbit?!

Akrostichy

Jakub Zsemle

Když ráno svítí slunko
Udělám si návnadu s láskou
Břehem se nese vánek
A ryby čekají na můj útok.

Rybaření, klidná pohoda
Y/I vstávám s nadějí na úlovek.
Bezstarostné chvíle s přáteli
Až do večera s úsměvem na tváři
Řeky a jezera, náš domov,
Energie přírody nás nabíjí
Návrat do přírody, radost
Íííí, rybaření baví.

Radka Novopacká

Poslední teplé dny se loučí.
Ohnivě listí padá k zemi.
Dny se krátí, světlo pomalu mizí.
Zima se blíží, čas ticha a klidu.
I zpěv ptáků slábne, do dálky mizí.
Mlhavá rána se nastávají.

Anastasia Bendak

Zase brečím doma ve svém pokoji
Už zase kvůli němu stresuji se
Zavřu se sama doma
Kouknu se na jeho fotku barevnou
Aha, jiná, holka pěkná

Anička

Kráčí s ním ulicí, šťastná, života plná
Uřčitě nežárím, zasloužím si lepšího
Budu prostě s jiným koukat se na hvězdy
Anebo ne ...

Elena Krobová

Svatbu jsem měla mít dnešního večera
Však stalo se pouze to, že jsem jen brečela
A i když mě manžel můj velice miloval
Tak vzal svou sestru a rychle zdrhal
Babička snažila se mě trochu uklidnit
Ale co budu dělat, když tu není ženich?

V tu chvíli se objevil Vašek
A řekl, že stejně to byl jenom šašek
Štěstí mu nakonec s mou sestrou nepřálo
Edward je sám, všechno se zkazilo
K ránu jsem vstala, uf, to se mi to zdálo.

Filip Nerad

Jasně nebe, slunce svítí
A vše kolem ožívá
Srdce tluče, den začíná
Naděje v duši roste
Energie proudí, život vítá.

Ráno plné nových snů
Árie cvrlikání v tichu zní
Něha přírody nás objímá
Otevři srdce, ať se směje.

Josef Pecinovský

Každý den si čtu
Noviny, příběhy, bajky i eposy
Ideální ticho
Hned se dostanu
A objevím nové osudy.

Čekám na nové dobrodružství
Laskavé
Opravdové a ke všem
Vždy chce najít cestu
Empatii skrývá
Každý den se učí.

Tereza Peštová

Krokusy, sněženky
Oпустily zeminu
Přinesly nám jaro
Radostnou to novinu
Energie slunce
Tělo posílí
I mysl žákovská
Na studium zacílí
A léto dorazí za chvíli.

Ježci se ze spánku probouzí
Ani by se člověk nenadál
Rodiny na výlety vyráží
Ovčárna zve nás k sobě.

Antonín Mašek

Želvy máme již sedm let
Excelují v hodně směrech
Lezou v teple
Velmi rády
Y/I zimu zvládají.

Ale dokážou i překvapit

Utíkají do zahrady
Tentokrát je nehledají
Energie dochází
K překvapení všech, našel je děd Vševed.

Zuzana Valentová

Kráčí spořádaně za sebou
Ach
Chodí po zahradě s náladou veselou
Nic je nemůže zastavit
I k rybníku se vydaly
Čmeláci všude létali, na nosech jim přistáli
Kachny se oklepaly, čmeláci odletěli
You tube natáčím.

Valentyn Morozov

Šokující zprávy

Končí brzy prázdniny

Obecní docházka začne

Lehkou ranní otázkou

Alfabetagama, skloňování, zlomky

A potom zase zvoní zvonky.

Žáby, ptáci, lidé

Á úplně němé děti

Co naposledy říci?

Introverti mlčenliví.

Poděkování za vydání této publikace patří vedení Základní školy
Vítězslava Háška Odolena Voda a vyučujícím českého jazyka.

